

Posudek oponenta bakalářské práce Františky Hejdukové **„Vnímání místa a jeho architektury prostředky dramatické výchovy“**

Bakalářská práce Františky Hejdukové „Vnímání místa a jeho architektury prostředky dramatické výchovy“ popisuje úspěšný projekt ve kterém autorka se skupinou dvanácti mimopražských dětí experimentálně zabývala vlivem městského prostředí na kvalitu života. Na principu průzkumu vedla skupinu ke schopnosti vnímat rozdílný charakter a atmosféru tří míst v centru Prahy. Důležitým prvkem projektu byl důraz na zapojení jednotlivých smyslů pro vnímání konkrétního místa.

Práce je základně členěna do dvou částí.

V první části „Úvod, Teoretická a tematická východiska“ popisuje Františka Hejduková svou motivaci, která jí vedla k rozhodnutí se zabývat tématem architektury a urbanismu. Z textu této části práce, pro mne, jasně vyplývá, že její zájem o tuto oblast není povrchní. Například kapitola 2.5 „**Místo jako pojem**“ (str. 8–11), ve které si ujasňuje pojmy jako **prostor – prostředí – místo**, stojí za pozornost a může být dobrým vodítkem a inspirací pro budoucí čtenáře této práce. Zvláště v závěru této kapitoly mě zaujala věta: „**Prostor můžeme vnímat jako entitu, která vytváří (ovlivňuje) člověka nebo jako entitu, která je člověkem vytvářena.**“ Myslím, tato věta by mohla být tématem i pro dizertační práci.

V druhá část práce je věnována dvoudennímu projektu, který autorka realizovala ve dvou dnech se skupinou mimopražských dětí v Kampusu Hybernská, který vznikl na základě projektu Filosofické fakulty Univerzity Karlovy s názvem „Hybernská ožívá“, jde o oživení nevyužívaných budov. V těchto budovách vznikl jakýsi komunitní komplex, s mnoha prostory, které je možno velmi rozličně využívat, pro studenty i pro veřejnost. Po úvodním seznamovacím cvičení proběhla cvičení na aktivizaci smyslů (zrak, sluch, hmat, čich), které byly „zostřené“ využívány dále v projektu.

Následovala vycházka do města, která měla za cíl seznámit se třemi zcela odlišnými místy v centru Prahy. Jednalo se o mimoúrovňovou křižovatku U Bulhara, Petrské náměstí a Náměstí Republiky. Děti zkoušely vnímat jednotlivá místa odděleně každým smyslem zvlášť a tím jejich vjemy byly výrazně silnější, což mělo zásadní význam pro pozdější reflexe i další práce. Z celkové reflexe F. Hejdukové vyplývá, že cíle projektu se naplnily v závěrečné aktivitě a reflexích. Pro mne je opět vypovídající věty z reflexe: „**Celý projekt vnímám jako jakýsi první krok na cestě za pochopením souvislostí mezi prostředím a životem člověka.**“

Pevně doufám, že Františka Hejduková bude v magisterském programu ve svých krocích na cestě propojení vnímání světa kolem sebe a metod dramatické výchovy.

Mohu proto s radostí konstatovat, práce autorky bez problémů splňuje požadavky kladené na bakalářskou práci, doporučuji ji vřele k obhajobě a navrhuji klasifikaci „A“.

Otázka k obhajobě: Jak vnímáte další možnosti rozvíjení a propojení metod DV a vztahu k architektuře a urbanismu.

V Praze dne 11.6.2019

doc. MgA. Karel Vostárek